

JABLONKA DARINKA

„Dobré ráno, dobrý deň. Som Jablonka Darinka - strom, ktorý má štyri tváre a každá z nich je niečim výnimočná.“

„Ahoj slniečko, poštekli moje konáriky svojimi teplými lúčmi. Čakám na to už celú dlhú zimu. Chcela by som svoje šedé konáriky obliecť do bielych šiat z voňavých kvetov.“ povedala jablonka.

„Ale Jablonka Darinka, prečo sa tak ponáhľáš.“ Ozval sa zrazu čísi hlas z diaľky. Bolo to slniečko.

„Neponáhľam sa, ale tieto šaty sa mi už nepáčia. Sú také nepekne a už ich mám dlho.“

„Musíš ešte vydržať do jari, Jablonka Darinka, pretože ak sa oblečieš do bielych voňavých šiat skôr, ako treba, mohlo by sa ti zle vodiť. Kvetinky na šatách by ti mohol zničiť ujo Mrázik. Odpadli by ti a potom by si nemala žiadne malé jabĺčatká,“ povedalo slniečko.

„Joj slniečko, tak to radšej počkám do jari.“ Tak som čakala a čakala, až som sa nakoniec dočkala.

Jedného dňa som pocítila veľké teplo na svojich konárikoch. Vedela som, že už je čas prezliecť svoje šaty. Moje konáriky sa rozzelenali malými lístočkami, ktoré boli zo dňa na deň väčšie a väčšie. Obkolesovali ich krásne biele kvety.

„Slniečko a kedy budem mať malé jabĺčatká?“ opýtala sa jablonka.

„Ty si ale nedočkavá, Jablonka. Všetko má svoj čas.“ odpovedalo slniečko.

A naozaj. Biele kvety sa mi onedlho zmenili na malé jabĺčka. Rástli a rástli, ako z vody.

Po jari prišlo leto. Vonku bolo také teplo, že som skoro zomrela od smädu. No našťastie mi gazdinka doniesla krhlu s vodou a poliala moje koreňky. Hneď som sa cítila lepšie. Aj jabĺčatká mi začali viac rásť.

„Ach, ako sa mi ohýbajú konáriky. Čím to je, slniečko, nevieš?“

„Akože by som nevedelo. Jabĺčatká sú zo dňa na deň väčšie a ťahajú tvoje konáriky k zemi. Moje lúčiky ich sfarbujú do červena.“ odpovedalo slniečko.

„Naozaj slniečko, vyzerajú, ako keby sa ťa hanbili. Slniečko, kde si? Prečo už tak silno nehreješ?“

„Pretože prichádza jeseň“ povedalo slniečko.

„Fiúúú, fiúúú... Som vládca vetrov. Schovajte sa predo mnou, kto môžete.“

„ Vietor, milý vietor, prestaň tak veľmi fúkať, zhadzuješ mi moje jabĺčatká na zem. Slniečko, slniečko, pomôž mi, prosím Ťa. “ zúfalo vravela jablonka.

„ Jablonka, vietor fúka každú jeseň. Niekedy je silnejší a niekedy slabší. Na jeseň ožívajú aj šarkany, ktoré sa prehánajú po lúke v rukách detí sem a tam. Keby nebolo vetra, šarkany by nemohli lietat“

„Pozri, slniečko, moje listy už nie sú len zelené, ale aj červené, hnedé a žlté. Pomóóóc, bojím sa. Padajú mi moje listy na zem. Och ja nešťastná, čo budem robiť bez listov ? “ bedákala jablonka.

„Jablonka, jablonka, si ty ale nevzdelaná. Ved’ na jeseň padajú listy na zem všetkým stromom, okrem ihličnatých. Gazdinka ti pooberá jablká z konárikov a uloží ich na zimu do pivnice, pretože v zime sú vitamíny veľmi potrebné pre zdravie človeka. “ poučovalo jablonku slniečko.

„ Malo si pravdu, slniečko. Moje jablká sú už v pivnici, kde cez zimu, ktorá je o chvíľu tu, nezamrznú. Som ustatá a potrebujem spať. Aj ty ideš spať, slniečko ? “ opýtala sa jablonka.

„Pravdaže Jablonka. Onedlho je tu zima a všetko sa chystá na zimný spánok. Zvieratá, les, stromy aj kríky. Niekedy v zime sa zobudím a prebehnem sa po svete. Ale o chvíľu sa zase schovám, lebo by som nachladlo. “

Tak je to na tom svete zariadené. U nás na Slovensku sa striedajú štyri ročné obdobia – jar, leto, jeseň a zima. Príroda je zázrak.